

L W Ó W
I
MAŁOPOLSKA WSCHODNIA
W
LEGJONACH POLSKICH

1914—1917

chwili obecnej. 6 grudnia 1930 r. został zamianowany dyrektorem Dep. Bud. M. S. Wojsk. Od 1932 r. wykłada na Politechnice warszawskiej (Wydział Architektury), Budownictwo IV. Poza pracą zawodową bierze czynny udział w życiu społecznym i w organizacjach legionowych, jest wiceprezesa Zarządu Głównego Zw. Legj. i prezesem Komisji Rewizyjnej Koła Trzeciaków. Odznaczenia: Krzyż Niepodległości, Krzyż Oficerski orderu Polonia Restituta, 6-ciokrotny Krzyż Walecznych, Medale pamiątkowe i Krzyż komandorski łotewskiego Orderu Trzech Gwiazd.

Trapszo Tadeusz, ppulk. dypl., ur. w 1894 r. w Krakowie. Do pracy ideowej przystąpił w 3 klasie gimn., pracując w org. tajnej samokształceniowej, początkowo do „Teki”, następnie już jako członek P. E. T. przeszedł z kolegami do „Promienia”. Jako uczeń gimn. wszedł do tajnego Skautingu śp. Andrzeja Małkowskiego. Od 1912 r. należał do Konnej Drużyny Polowej Sokół III. Jako student Uniwersytetu należał do Zarządu Stow. Akadem. Młodzieży Postępowo-Niepodległościowej „Życie”. Zaciągnął się do Zw. Strzel. Oddziału ob. Dragata we Lwowie. Z oddziałem tym wyjechał do Oleandrów w Krakowie. Stamtąd jako dowódca oddziału żandarmerji, złożonego z samych dawnych bojowców (Beków), został wysłany do formującego się Legionu Zagłębia Dąbrowskiego ob. mjr. Trojanowskiego. 12 października 1914 r. został mianowany podporucznikiem. Z Zagłębia Dąbrowskiego wymaszerował na front pod Krzywopłoty z oddziałem ob. Satyra jako dowódca konnego oddziału żandarmerji polowej, przechodząc w skład żandarmerji polowej I Bdy. W styczniu 1915 r. na własną prośbę przeszedł do baonu śp. Sława 2 p. p. I Bdy Legj. Pol. (5 p.-p. Legj.). Od stycznia 1915 r. brał udział we wszystkich walkach 5 p. p. Legj. do 4 lipca 1916 r., kiedy jako adjutant 5 p. p. Legj. został ranny pod Kostiuchnówką (Polska Góra). Po 2 miesiącach powrócił i w pułku został do kryzysu przysięgowego, następnie w Polskiej Sile Zbrojnej jako dowódca kompanji szkoły podoficerskiej, dowódca bataljonu i garnizonu Dąbrowa Górnicza. Odwołany następnie do Warszawy z kompanją podoficerską Polskiej Sily Zbrojnej złożył prośbę o odesłanie na front, dokąd 3 stycznia 1919 r. wyjechał jako dowódca świeżo zorganizowanego bataljonu, który uzyskał od Nacz. Wodza Marsz. Józefa Piłsudskiego miano „Bataljonu śmierci” (późniejszego II/36 p. p.) Na froncie dowodził bataljonem i grupą. 23. XI 1919 r. odszedł do szpitala. W styczniu 1920 r. przeniesiony na stanowisko Szefa Sztabu 3 Dyw. p. Legj. Pol. W 1922 r. powołany do Wyz. Szk. Wojennej, uzyskuje dyplom oficera Sztabu Generalnego, pełni następnie funkcję kierownika Sam. Ref. Oddz. II Szt. Gen., Szefa Wyzd. O. II. Szt. Gen., D-cy baonu 84 p. p., Szefa Odz. D. O. K. III, D-cy baonu K. O. P., Zast. D-cy 4 p. p. Legj. i od czerwca 1933 r. D-ca 79 p. p. Odznaczenia: V. M., K. N., K. W. i i.

Treutler Jerzy, ur. w 1897 r. w Hultajce pow. Sandomierskiego. Jako uczeń gimn. w Stryju w 1913 r. zapisał się do miejscowego Strzelca. W 1914 r. wszedł do Legionów. W Roźniatowie urządził samorzutnie zbiórkę na Legjony. Dzięki ofiarności mieszkańców tamtejszych okolic zebrał znaczną ilość darów tak, że oprócz gotówki przywiózł do Stryja kilka worów prowiantów, wóz sanitarny i automobil, jak również zwerbował ochotników do oddziału. W Krakowie przydzielony do bataljonu kpt. Bobrowskiego i wyruszył na front do 1 p. p. Legj., do bataljonu kpt. Burhard-Buckackiego. W W. P. był w Litewsko-Białoruskiej dywizji w Wilnie. W 1921 r. zwolniony w szarzy podchorążego. Obecnie jest urzędnikiem w Magistracie krakowskim. Odznaczony Med. Niepodl. i Krzyżem Legj.

Jerzy Treutler w okresie przedmałżeńskim oraz z żoną z d. Winter
(z archiwum rodzinnego Hanny Lesisz)

Jerzy i Helena Treutlerowie z dziećmi: Jerzym-juniorem oraz Wiesią (Gloria) - zdj. z ok. 1928
(z archiwum rodzinnego Hanny Lesisz)